

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Specvlvm || Vitae aulicae

Schopper, Hartmann

Francof. Ad Moen., 1584

VD16 R 1015

Capvt VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70432)

verò à quibus fidelitas & honoris quaedam constantia proficiscitur, nunquam se segregent, etiam si eorum ex consuetudine paulò minorem, aut nullum fructum percipiāt, hoc solo contenti, quòd talium fidem, & magnanimitatem honorificam experiantur.

CAPVT VIII.

ARGVMENTVM.

Ecce per infidam Vulpem ducitur Vrsus,

Ut rapiat dulci condita mella fauo.

Ipsè sed hospitij Vinculis religatus iniqui

Ingemit, Et captus Vincula sera & det.

Sic hodie tum mella legunt pleriq; sub anlis, cc

Mortiferam lingunt felis amaritiem. cc

Cum noctis irent tempora,

Et astra caelo spargerent.

Essetq; certus Reinike,

Quòd fissa membris languidus

Thor odedisset Russefeil,

Dulci-

90 DE ASTVT. VVLF.

Dulciq, somno corporis
 Leuaret artu. debiles.
 Fores sedante rustici,
 Qui perco ebat strenuè
 Artem fabri lignarij.
 Quercus sacebat ardua
 Nondum tamen securibus
 Vbiq; fissa ferreis.

Rustefeil
 faber li-
 gnarius.

Cuneos adhuc aheneos
 Fixos tenebat mordicus.
 I. Ut ista vidit Reinike,
 Hortatur vrsus taliter.
 Bruno quid obstat amplius.
 Accurre velox, & vola:
 Plus mellis huius arboris

Sit modus
 in rebus,
 sint certi
 denique fi-
 nes, Quos
 vltra citra-
 que nequit
 consistere
 verum.

Fissura lata continet:
 Quam fas sit vlli credere.
 Tu mellis lambe dulcia,
 Audacter imponens caput.
 Sed plura ne voraueris,
 Venter tuus quam digerat.
 Edendo nam fastidium,
 Et concitabis nauis eam,
 Dolebit alius in super
 Et sordide laxabitur,
 Rumpetur aut voragine.
 Respondet vrsus horridus,
 Amice nunquid Reinike
 Voraciorem neminem

Stultitia
 gloriatio.

Brunone credis? qui modum
 In rebus atq; singulis
 Obseruo continentiã

Sic

Sic Vrsus indignissima
 Se fraude passus decipi:
 Rimas in altis arboris
 Pedes priores inculit,
 Auresq; mella Rustefeils
 Fumante naso quaritans.
 Tunc cogitabat Reinike,
 Nunc Vrse mella Rustici
 Gustabis impiissimi,
 Cuneosq; fixos arbore
 Pedum mouebat Viribus,
 Et extraherat: Fortiter
 Diffissa quercus clauditur,
 Vrsusq; captum detinet,
 In vinculis arctissimis.
 Nihil iuuabant asperis
 Cum inrgijs conuicia
 Brunonis erga Reiniken,
 Nec robur ingens corporis
 Hunc liberare carcere
 Valebat, aut custodia,
 Tendeat is Virilibus
 Propartibus perrumpere,
 Quercusq; rimas scindere,
 Et plorat alto murmure,
 Strepens ad uncis Vnguibus,
 Rauciq; voce gutturus:
 Instare lethum cogitat,
 Salutis Espe decidit.
 Quod audiens in horreo,
 Colonus audax Rustefeil,
 Armatusq; securiger

II.
 Stulta cre-
 duli as, &
 Vrsi securi-
 tas.

Astutia Rei-
 nikes.

Captus est
 Labet.

§2 DE ASTVT. VVLP.

Ironia.

Accurrit, & rsum conspiciit.
 Tunc hospitem mordacibus
 Redens petit conuicijs
 Versutus & rsum Reinike,
 Bruno salutis immemor,
 Ne dulcibus cibarijs,
 Et melle te sic repleas:
 Ne forte rumpas viscera:
 Satisne melle dulcis
 Videntur huius Ruste feils?
 En appropinquat ocyus,
 Fructum daturus optimum
 Pro melle, pro conuiuio.
 His lusit & rsum cum satis,
 Et pluribus conuicijs
 Acutus ille Reinike,
 Aulum profectus ad suam
 Sese dolosus occulit.

DVO HOC IN CAPITE NOBIS
 notatissima esse debeant.

I.
 Conuersa-
 tio maloru
 corrumpit
 bonos mo-
 res.

QVOD IIS, qui ex animi sententia viuere, & omnium periculorum expertes esse contendunt, cum malis nullum omnino commercium habendum sit, qui autem talibus sese addiderint socios, isti ignominie plerumque grauissimis afficiuntur, quod & Propheeta Dauid testatur, cum bonis, inquit, bonus eris, cum peruersis, peruerteris. Qui consortio prudentum & electorum utitur, sapiens & ele-

& electus euadit. Quare nisi cum bonis & fidelibus ineunda est societas.

Quod eum acutum & prouidū esse oporteat, qui fallacium & veteratorum astutias effugere velit. Quibus non dextrè intellectis, improuifis & repentinis periculis, facile homo insulfus inuoluitur, è quibus non absque dedecore, aut infamia emergere queat. Nam qui se obscuris genere, aut infimæ confociat multitudini, etiam si ipsemet in res malas aut pestiferas animum non intendat, tamen vix summa cum industria sine vitæ opprobrio euadere poterit. Cuius rei præter alia infinita exempla breuitatis causa omiffa, ab autore documentum per vrsi credulitatem dissolutam proponitur: vt intelligamus, neruos atq; artus esse sapientiæ, non temerè credere.

Cum quib. habenda

sit consuetudo.

II.

Nimia fa-

miliaritas

vbique parit

contemptū

CAPVT IX.

ARGVMENTVM.

*Captus ab Agricolis miserè tractatur iniquis
Extremam plagis vrsus ad vsq; necem.
Vixq; fugaceleris sibi consulit, atq; cruento
Vulnere vicinas saucius intrat aquas.*

VT videt vrsus Rustefeil
Non vincla posse rumpere:
Mox conuocabat ebrios,
Sed è taberna rusticos,
Adeste, dicit ad meam
Ligatus vrsus ianuam,

Rustefeil
ebrios con-
gregat ru-
sticos.

D Abire